

[Undervisningsministeren.]

ningsmaskine. Lytterorganisationerne har på tusinder af møder talt om radiofoniens arbejde, forklaret det, forsvaret det, og har rejst nye krav af betydning for en fortsat fremgangslinie. Radiofonien kan nu engang ikke arbejde i et een gang for alle lagt spor. Den må bestandig søge at slå sine egne rekorder, den stiller ustandselig krav om nye ideer, nyt stof, nye former for servering, og i dette progressive arbejde kan lytternes aktive medvirken ikke undværes. Naturligvis kan man ikke få alle lyttere ind i organisationerne. Der vil, i hvert fald i den tid, vi oplever, være mange, der ikke aner, at kultur er andet og mere end blot passiv modtagelse, at kultur også er aktiv medleven og medbestemmelsesret. Mange er ligegyldige, omtrent lige så ligegyldige som de meget snakkende i denne sal. Mange nøjes med de tilfældige underholdninger. Jeg er principielt af den opfattelse, at man ikke på kulturelle områder kan eller skal organisere tilbunds, men man skal sørge for, at de interesserede har mulighed for at finde sammen til en frugtbar drøftelse, og man skal søge at gøre endnu flere mennesker interesserede. Disse grupper af interesserede bør man give en passende indflydelse på radiofoniens ledelse og program. Det er en naturlig konsekvens af vort kulturdemokrati, og det tjener dansk kulturpolitik til ære, at det er sket. Det er faktisk imponerende, at det har været muligt at samle flere hundrede tusinder i kulturorganisationer omkring radioen i samarbejdets tjeneste.

Når vi i Danmark har kunnet give det frie ord en højere placering end i de fleste andre lande, skyldes det et samspil mellem embedsmænd og lytterorganisationer. Det var Arbejdernes Radioforbund, der i sin tid knækkede censuren blå blyant. Der gives ikke censur i dansk radio; enhver taler under sit eget ansvar, og således bør det fremover være. Radiofonien må have en sådan organisation, at den beskytter det frie og måske dristige eksperiment, den personlighedsprægede og måske udfordrende tale, den hensynsløst oprigtige reportage o. s. v. Den enkeltes overbevisninger må kunne komme uafkortet til udtryk, og der må til enhver tid være plads til de modsatte meninger, de meninger,

der siger imod. Det er her, radiofoniens største intellektuelle opgave ligger: at få de helt andre livsanskuelser og de helt andre væreformer ind i dagligstuerne og således fortælle, at der er en verden udenfor vinduerne. Det er i og for sig ikke opgaven at nedbryde anskuelser, men at modne dem, at forene dem med tolerance og vidsyn. Enhver anskuelse skal kunne tåle modargumenternes skærsild. Det er, hvad jeg forstår ved en farlig radio. Det er en radio, der er farlig for de nemme anskuelser, de miliøbestemte meninger, postulater og vanetanker.

Den indsats, som lytterorganisationerne har øvet, er efterhånden anerkendt fra alle sider, og jeg kan helt tilslutte mig, hvad det ærede medlem hr. Erik Eriksen, den tidligere statsminister, har udtrykt således — et citat med den højtærede formands tilladelse —:

„En forudsætning for en levende radio er en intim forbindelse med befolkningen. Således som den danske radiofoni er opbygget, skabes denne forbindelse igennem lytterrepræsentanterne i radiatoråd og programudvalg.“

Samme tanke er udtrykt af statsradiofoniens øverste embedsmand, direktør F. E. Jensen med disse ord — ligeledes med den højtærede formands tilladelse —:

„Lytterrepræsentanterne har gjort et godt arbejde, som de fortjener al mulig anerkendelse for, og jeg anser dem for en uundværlig bestanddel af vor demokratisk organiserede radio.“

Selvom den radioordning, vi har, på væsentlige områder har vist sig at svare til tidens krav og opgaver, er det dog meget vel tænkeligt, at det er muligt at finde en endnu bedre form. Der er ingen form, som er evig og almengyldig. Jeg stiller mig fordomsfrit overfor de forslag til ændringer, der måtte fremkomme, og har kun det ønske, at enhver nyordning, der fastholder formålet, må være bedre end den gamle, og at dette dokumenteres med klare argumenter.

Forslaget, som er stillet, går ud på, at ikke blot de interesserede lyttere, men også de mindre interesserede, kort sagt alle lyttere, skal bankes op for at afgive deres stemme ved et almindeligt lyttervalg. Jeg forstår, at denne tanke indtager en væsent-